

Kristi himmelfärdsdag

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Luk. 24:49–53.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna festdag, Kristi Himmelfärdsdag, är den högtid, då vi av Gud i hans heliga Ord särskilt eftertryckligt undervisas om hur Kristus såsom människa, såsom Marias son, enligt sin antagna, skapade, mänskliga natur insätts i det fullständiga, oavbrutna utövandet av sina gudomliga egenskaper. Vad som korta stunder brutit igenom under Jesu jordeliv, i undren, i förklaringen, i hans undervisning, genomglödgar och genomtränger i himmelfärdens stund, i Jesu tronbestigning, den kropp som burit dagens tunga och korsets börda, den själ som smakat gudsövergivenhetens mörker och lidandets bitterhet. Det gudomliga majestätets hela härlighet bryter fram ur Jesu eviga gudom och lyfter mandomen in i den ställning, som Jesus utbett sig i det första nattvardsbordet: *"Och nu, Fader, förhärliga du mig hos dig själv, med den härlighet som jag hade hos dig, förrän världen var till"*. (Joh. 17:5) Det oskapade Ordets skaparmakt, besjungen med psalmistens ord: *"I urtiden lade du jordens grund, och himlarna äro dina händers verk"* (Ps. 102:26), utövas i denna stund restlöst och oinskränkt efter frälsningsverkets utblottelse och lidande av Jesus, så att apostlarna och vi med dem faller ned i tillbedjan enligt S:t Pauli ord: *"för att i Jesu namn alla knän böja sig"*. (Fil. 2:10 f.) Detta är ett stycke av påskens budskap, bara med det tillägget, att himlafärdens förhärligande av Gud i fyrtio dagar hållits tillbaka, för att apostlarna skulle bli vittnen till uppståndelsens verklighet. Det måste ju uppfyllas som vi hört i dagens evangelieläsning: *"För dem hade han ock genom många säkra bevis tett sig som levande"*. När väl det apostoliska vittnesbordet om påsken grundats i den synliga och hörbara konfrontationen med den lekamligen Uppståndne, med sårmärkena, med den talande och undervisande Herren, faller de fyrtio dagarnas parentes bort och himlafärden sker. Det är en i högsta grad fysisk, materiell och lokal händelse, så långt den sker just i vår gripbara, rumsliga tillvaro. Det är ett utgående ur vår värld, ett lämnande av den, en närvaro, som blir frånvaro. Inga vidare påskuppenbarelser sker. Ingen aldrig så våldsam upplevelse av pingstens under

framkallar visioner av Jesus, helt enkelt därför, att de tidigare uppenbarelserna var just verkliga iakttagelser av den verkligt närvarande, inte visioner, aldrig mystiska upplevelser, aldrig någonsin extatiska fenomen. Apostlarna såg Jesus, därför att han var där, och när han inte längre var där, såg man honom inte. Uppenbarelsen i Damaskus för S:t Paulus är ett unikt undantag, en särhandling, som inte heller den följs av andra synupplevelser av Kristus. Bland nådegåvornas mångfald i t. ex. Korint finns inte ens antydningssvis skådandet av den Uppståndne. Kort sagt: Jesus är uppfaren till himmelen. Han är inte här. Allt är enkelt och tydligt sammanfattat i evangeliets slutord: *"Denne Jesus som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall komma igen på samma sätt som I haven sett honom fara upp till himmelen"*. Först den yttersta dagen skänker oss på nytt Jesu synliga närvaro. Det är det utsläckta ljusets budskap. Den svarta, rykande vecken förkunnar, att ett stycke av frälsningshistorien nått sitt slut och inte kommer tillbaka.

Om denna Jesu verkliga frånvaro förkunnar vi så sammanfattningsvis:

- I. **Jesus regerar nu genom Ordet, inte genom världens ordningar.**
- II. **Jesus regerar nu i troende hjärtan, inte i de otrognas bröst**
- III. **Jesus regerar synligen först i det nya livet efter uppståndelsen.**

I. Jesus regerar nu genom Ordet, inte genom världens ordningar.

Runt omkring oss ljuder allt högljuddare ropet, att Herren visst inte har lämnat denna världen, utan att påskljusets låga brinner överallt, där Herren upprättar bättre socialordningar, kullstörtar diktaturer och leder världens nationer mot en ny världsordning. Så hyllas denne Kristus, den falske Kristus, som Kristus konungen, alldeles efter Jesu varnande profetia: *"Därför, om man säger till eder: 'Se, han är i öknen', så gån icke ditut, eller: 'se, han är inne i huset', så tron det icke"*. (Matt. 24:26) Nej, Jesus handlar icke som

en ny lagstiftare, som en socialreformator, utan blott och bart genom evangelium, om hur han "ödmjukade sig och blev lydig intill döden, ja, intill döden på korset. Därför har ock Gud upphöjt honom över allting och givit honom det namn, som är över alla namn." (Fil. 2:8 f.)

II. Jesus regerar nu i de troendes hjärtan, inte i de otrognas bröst.

Det evangelium, vari Jesus bor, och varigenom han verkar från den himmelska tronen, upprättar på jorden ett andligt, osynligt gudsrike, vars plats är i de troendes hjärtan. Detta kan ingen ta på, ingen mäta eller väga. Det har inte den Jesu synlighet och tillgänglighet, som upphörde med de fyrtio dagarna. När detta Jesu rike kallas "Kristi kropp" (1 Kor. 12:27), är detta en beskrivning inte av en synlig korporation utan av trons förening mellan Kristus-huvudet och församlingen-kroppen, varigenom vi får Herrens tillräknade rättfärdighet. Så är Jesu rike ett trons och Andens rike, aldrig ett synligt rike, aldrig ett världens rike. Det är ett rike, där Guds Ande utverkar

sina gåvor, kärlek, tålmod, uthållighet i bönen, allting, som är denna världen främmande.

III. Jesus regerar synligen först i det nya livet efter uppståndelsen.

Visst fröjdas vi åt Kristi närvaro i evangelium, åt hans lekamens och blods närvaro i sakramentet, åt hans boning i oss genom tron, men denna närvaro styrker just tron på att "vi hava vårt medborgarskap i himmelen" (Fil 3:20), på att vår fulla och hela existens förverkligas icke här men där, att först livet efter död och uppståndelse är värt namnet "liv". Det släckta ljuset framför oss pekar på detta andra, verkliga liv, "När löst ur syndabandet Bland helgonen jag fri och glad Får bo i levande Guds stad". (sv. ps. 125:3) Vi hör genom tron, genom den öppning i muren, som himmelfärdsdagen pekar på, det jubel, som är livets mening, meningen med oss: "Ty lammet, som står mitt för tronen, skall var deras herde och leda dem till livets vattenkällor, och 'Gud skall avtorka alla tårar från deras ögon'". (Upp. 7:17)

Amen.